

Зла година.

Плъзнали сж на Хаинбоазъ мъглитъ тъмни
като змейове сжщи;—
само нощи минаватъ покрай малкитъ кжщи
безъ да съмне.

Въ яслитъ ни каменъ ли падна—стадата блѣятъ
безъ овчари, безъ куче.
Полугаритъ болестъ и беда ги заключи —
тъй пустѣятъ.

А въ крѣчмитъ върла пѣсень пѣй овчаръ посърналъ,
и кавалитъ плачатъ.
Гладни врани се трупатъ, колчемъ прѣсне орача
скжпо зърно.

Черна участь, оле, зима зла и тенка мжка,
сякашъ Богъ ни забрави —
по небото не чухме да преминатъ нерави,
нито щъркелъ.

Нѣма слънце, вѣтъръ не повѣ откъмъ Сакара,
да разведри полето—;
само страшни огньове по нивята ни свѣтатъ
всѣка заранъ.